

O necesitate absolut necesară

Să ne ocupăm acum cu studiul evenimentelor deosebit de importante, descrise în capitolul 6, versetele 33-40. Madianiții erau strânși cu aliații lor, amaleciții (un tablou al cărnii), ca să lupte împotriva lui Ghedeon. Așa stau lucrurile și astăzi. Dacă inima noastră tinde spre lucrurile de sus, trebuie să luptăm împotriva acestor forțe unite, deoarece carnea nu iubește lucrurile lui Hristos, ci își găsește satisfacția în lucrurile pământului.

Însă lui Ghedeon nu-i era frică; el a sunat din trâmbiță și a adunat poporul lui Dumnezeu. Înainte ca să intre în luptă, el a vorbit iarăși în taină cu Dumnezeu. Sub protecția prezenței lui Dumnezeu, el și-a dorit împlinirea unei minuni cu totul deosebite. Dacă vrem să fim biruitori, trebuie să înțelegem importanța acelei minuni.

Dorința lui Ghedeon era ca lâna să fie saturată de rouă, iar pământul să rămână uscat. Blana unui animal lasă deseori să se recunoască de unde vine și cum trăiește; blana sau lâna reprezintă ființa și originea noastră. Știm însă că ființa noastră este modelată din interior spre exterior de ceea ce ocupă inima și gândirea. Suntem noi gata să-i spunem lui Dumnezeu: „Lasă să fie rouă pe lâna, să fim saturați, cufundați și pe deplin impregnați de Hristos“? Numai dacă inima și gândirea noastră se hrănesc din El, trăsăturile de caracter cerești vor deveni vizibile în noi și ne vom despărți tot mai mult de ceea ce este pe pământ. Probabil că am avut deseori această dorință, însă toate eforturile în acest sens au fost zadarnice. Eforturile noastre vor fi întotdeauna fără rod. Noi suntem inapți să săvârșim această minune; numai puterea lui Dumnezeu poate așa ceva.

Ghedeon știa că nu putea să facă minunea, însă el i-a dat lâna lui Dumnezeu și L-a rugat să facă El minunea. Acesta este secretul: trebuie să ne predăm pe noi înșine lui Dumnezeu (Romani 6.13) și vom experimenta că ceea ce este imposibil pentru oameni, este posibil la Dumnezeu. Bucuria Sa este ca prin harul desăvârșit și prin puterea Duhului să umple inima și gândirea noastră cu Hristos în așa măsură, încât să reflectăm trăsăturile Lui caracteristice într-o lume care nu știe nimic de El. Însă Ghedeon nu doar a lăsat lâna în mâna lui Dumnezeu, ci el a arătat o puternică dorință după minunea lui Dumnezeu, deoarece s-a trezit dis-de-dimineată ca să vadă răspunsul la rugăciunea sa.

Dumnezeu dorește ca și noi să arătăm aceeași energie în dorințele spirituale. Deseori rămânem doar la dorințe și rugăciuni. Ambele sunt corecte, însă ar trebui să mergem mai departe. Mai întâi trebuie să aibă loc predarea noastră în mâna lui Dumnezeu; apoi trebuie să aibă loc așteptarea rezultatelor.

Ghedeon a avut încă o dorință înainte de a porni la luptă; de data aceasta, lâna trebuia să fie uscată și tot pământul ud. Aici găsim cealaltă latură. Aceasta înseamnă că inima noastră trebuie să fie liberă de ceea ce satură pământul. Principiile lui, năzuințele și scopurile sale nu trebuie să-și găsească loc în viața noastră, pentru că aceste lucruri pot să distrugă bucuria în El. Crucea Sa ne-a despărțit de aceste lucruri, iar noi trebuie să fim realmente despărțiți de ele, dacă vrem să-L urmăm cu adevărat pe Domnul.

Este interesant de observat că Ghedeon, atunci când a adus această rugăciune înaintea lui Dumnezeu, se afla pe arie – locul unde Domnul S-a întâlnit prima dată cu el și unde Ghedeon a arătat cât de mult prețuiește binecuvântările lui Dumnezeu. Aceste rugăciuni au fost rezultatul preocupării cu Hristos în taina prezenței lui Dumnezeu, departe de influențele zilei și de lucrurile pământești.

Să biruiești ... dar cum?

Cu puterea, curajul și înțelepciunea pe care le-a primit stând de vorbă cu Dumnezeu într-un loc tainic, putea să pregătească oștirea împotriva dușmanului. Înainte ca să ajungem la eliberarea definitivă a poporului, vrem să învățăm o altă lecție.

Curățirea poporului

Era prea mult popor și exista pericolul, ca victoria să fie văzută ca fiind un merit al poporului, și prin aceasta să cadă într-o stare mai gravă. Mai mult de două treimi din ei erau fricoși; pentru ei, viața lor proprie însemna mai mult decât lupta pentru Domnul. Aceștia au fost bucuroși să poată să se reîntoarcă acasă. Ne temem de conflictele care sunt înaintea noastră? Ne sunt mai dragi liniștea și comoditatea decât lupta? Totuși, lupta este inevitabilă, dacă vrem să fim biruitori. Ne plac străngerile laolaltă, citim studii asupra Cuvântului și vorbim despre învățătură; dar suntem întăriți cu îndrăzneală divină? Dacă nu ne preocupăm cu Cuvântul și nu frecventăm străngerile laolaltă, atunci nu suntem potriviți și capabili pentru luptă. Au rămas zece mii, care nu erau fricoși ca și tovarășii lor. Însă cea mai mare parte dintre ei nu erau așa cum putea să-i folosească Dumnezeu. De aceea trebuiau supuși unui alt examen, mult mai sever. Porunca Domnului a fost: „Coboară-i la apă și ți-i voi încerca acolo“. Apa este unul din darurile cele mai mari ale lui Dumnezeu, și în acest caz poporul o avea din belșug. Modul în care ei o luau pentru sine dovedea aptitudinea lor de luptători ai lui Dumnezeu. Nouă mii șapte sute de bărbați și-au plecat genunchiul, ca să bea cât se poate de mult; se părea că au uitat lupta. În schimb, trei sute de bărbați și-au luat numai atât cât corespundea necesarului de moment, nu mai mult. Lupta pentru Domnul avea cea mai mare importanță pentru ei.

Corecta folosire a darurilor lui Dumnezeu

La acești trei sute de bărbați recunoaștem cum trebuie folosite corect darurile lui Dumnezeu. Avem nevoie de hrană, îmbrăcăminte și acoperiș; toate acestea ne stau la dispoziție. Cum le folosim însă?

Dacă țelul nostru este să posedăm cât mai mult din aceste lucruri, atunci suntem sclavii lor și aparținem aceluia care nu pot să se împotrivescă dușmanului, pentru că am început să alergăm după lucrurile pământești. Când dimpotrivă, folosim aceste lucruri ca daruri ale lui Dumnezeu și suntem mulțumitori cu ce avem și ne gândim că nu suntem aici ca să adunăm comori, ci ca să depunem mărturie despre Domnul, atunci ne dovedim ca unelte folositoare pentru slujba Sa.

Această comportare lăudabilă se vede clar la cei trei sute de israeliți: ei țineau în mâinile lor numai atât cât corespundea nevoilor lor de moment, nu mai mult. Aceștia erau bărbații potriviți pentru război, care nu s-au lăsat încurcați în problemele vieții acesteia.

Armele războiului

Armata care pleca la război, era echipată într-un mod ciudat. Armele nu corespundeau înțelepciunii omenești, iar tactica acestor luptători nu a fost învățată în vreo școală de război. Însă acești bărbați aveau ochii îndreptați spre Domnul în toată simplitatea, fiind ascultători și încrezători.

Privirea acestor bărbați era îndreptată spre căpetenia lor, căci porunca lui era: „Uitați-vă la mine!“ Dacă ar fi privit la dușman, în mod sigur ar fi fost descurajați din cauza superiorității lui numerice; însă ei nu s-au gândit să privească la dușman, deoarece conducătorul lor dat de Dumnezeu le-a solicitat toată atenția. În timp ce se uitau la el, „fiecare stătea la locul lui“; făcând astfel, au fost o oștire tare, unită.

Să biruiești ... dar cum?

Armele lor de război erau foarte neobișnuite: trâmbițe, ulcioare și făclii. Ei nu purtau sabie, însă strigătul lor de luptă a fost măreț și dovedea că erau siguri de victorie. Nu au fost dezamăgiți, căci pe când strigau: „Sabia Domnului și a lui Ghedeon... toată oștirea a început să alerge, să țipe și să fugă“ (7.20-21).

În a doua epistolă a lui Pavel către Timotei ne este prezentată decăderea îngrozitoare de la adevăr a bisericii mărturisitoare: rezultatul alergării după lucrurile pământești. Starea care ne este descrisă în capitolul 3 aproape că nu poate fi mai rea; tocmai aici avem un tablou potrivit al creștinătății mărturisitoare de astăzi. Devine clar că, dacă Biserica sau oricare altă grupare din sânul ei ar fi speranța noastră, viitorul nostru sau mântuirea noastră, atunci am fi fără speranță, pierduți. Însă Pavel nu privea în această direcție; el privea peste această stare de greșeli și eșecuri și își îndrepta privirea spre Hristosul cel înviat, care stă la dreapta lui Dumnezeu. Rezultatul acestei priviri neschimbate era triumful permanent. Se poate spune că această epistolă este una dintre cele mai luminoase ale Bibliei; eșecul omului scoate și mai mult în evidență statornicia și credințioșia Domnului.

Strigătul de bătălie al lui Pavel

Ca și Ghedeon, Pavel a avut un strigăt de bătălie. El putea să spună: „Dar nu mă rușinez, pentru că știu în Cine am crezut; și sunt convins că El poate să păzească ce i-am încredințat până în ziua aceea“ (1.12). Și la sfârșitul vieții, Pavel a exclamat: „M-am luptat lupta cea bună, am terminat alergarea, am păzit credința“ (4.7).

El stătea neclintit la locul său, ca și oamenii lui Ghedeon, pentru că el cunoștea puterea și harul marelui său Conducător, care l-a nimicit pe dușman și a triumfat asupra morții. Dacă Îl păstrăm pe Isus Hristos în mintea noastră, înviat din morți după Evanghelia lui Pavel, și dacă ochii noștri sunt ațintiți spre El, în care sunt garantate toate intențiile de binecuvântare ale lui Dumnezeu, vom fi în stare să stăm „fiecare la locul lui“. Nu vom sta cu teamă și deprimare, pentru că inimile noastre vor fi încurajate prin victoria Domnului. Dacă rămânem în felul acesta pe locul nostru, putem să facem să răsune plin de încredere strigătul de bătălie al Domnului.

Mărturia Domnului

Mărturia Domnului se referă la adevărul minunat al biruinței Sale și la realitatea că tot harul lui Dumnezeu este în Hristos, unde nici un dușman nu-i poate face rău. Ea cuprinde marea realitate că planul lui Dumnezeu nu a putut fi zădărnicit, ci dimpotrivă, toate intențiile Sale de har stau în siguranță într-o mână care a nimicit puterea morții. Pe scurt, este minunata veste de la Dumnezeu referitoare la Fiul Său înviat din morți, prin care întreaga voie a lui Dumnezeu a fost împlinită. Cunoașterea acestei vești ne face să fim biruitori; nu trebuie să ne rușinăm de vestirea ei, pentru că nu este vorba despre noi, ci despre Hristos, nu este vorba de o oarecare biserică, ci de Eliberatorul atotputernic, de Fiul lui Dumnezeu. Să ne lăsăm conduși de Duhul dragostei, al puterii și al chibzuinței, să vestim cu hotărâre această minunată veste. Probabil, ne rușinăm de creștinătate ca mărturie pentru Hristos și de propria noastră stare jalnică, însă există ceva de care nu trebuie să ne rușinăm: puterea și înțelepciunea nemărginită a lui Dumnezeu.

Ulcioarele și făcliile

Bărbații care strigau: „Sabia Domnului și a lui Ghedeon!“, țineau făcliile în ulcioare de pământ. Acele ulcioare urmau să fie distruse, pentru ca făcliile să lumineze. Strălucirea acestei lumini în întuneric însoțea strigătul de luptă și sunetul trâmbițelor. O referire la aceasta face 2 Corinteni 4.7. Credințioșii posedă o minunată comoară; este cunoașterea lui Dumnezeu în inimile lor. Această lumină minunată strălucește în desăvârșirea ei dinspre Domnul Isus și se reflectă în

Să biruiești ... dar cum?

inimile noastre. Însă dacă se reflectă în inimile noastre, trebuie să se reflecte și în afară. Lumina nu trebuie să rămână acoperită, ci trebuie să lumineze în afară din aceste vase de lut, care o conțin. Aceasta poate avea loc numai prin puterea lui Dumnezeu; ostelile omenești sunt nefolositoare.

Lumina a strălucit în Pavel; modul său de viață era în concordanță cu mărturia pe care o depunea, așa că, atunci când predica despre toate binecuvântările care se găsesc numai în Hristos, sus, el nu le căuta pe pământ. El nu privea la ceea ce se vede, ci la ceea ce nu se vede. Gândirea sa era stăpânită de lucrurile veșnice și nu de cele temporare, iar în felul acesta a putut fi un biruitor – el însuși eliberat și în stare să elibereze pe alții.

Strălucirea în afară a luminii și răspândirea mărturiei trebuie să meargă împreună. La aceasta ne-a chemat Domnul și este privilegiul nostru să ne unim cu Numele și mărturia Domnului. Să ne gândim însă, că atunci când ne preocupăm cu lucrurile pământești, lumina rămâne ascunsă și noi încetăm să ne îngrijim de mărturia Domnului.

Să enumerăm încă o dată premisele care au condus la victoria oștirii lui Ghedeon asupra dușmanului: a) erau bărbați viteji (7.3), b) au luat cu sine numai ceea ce era strict necesar (7.6), c) au fost ascultători de căpetenia lor (7.17), d) au lăsat ca lumina, pe care o conțineau ulcioarele, să fie văzută în afară (7.20), e) au făcut să se audă strigătul de luptă (7.20), f) fiecare stătea la locul lui (7.21). Să facă Dumnezeu ca aceste lucruri să ne caracterizeze pe fiecare!

O atenționare

Mai este ceva în istoria lui Ghedeon, care este foarte interesant și plin de învățătură. Israeliții voiau să-l facă pe Ghedeon împăratul lor; ei vorbeau despre el ca despre eliberatorul lor și se părea că ar fi uitat pe deplin, că totul se datorează numai lui Dumnezeu (8.23). Istoria se repetă mereu, căci inima omului rămâne aceeași, și mulți au căzut pradă acestor șiretlicuri. Oamenii au fost aleși de Dumnezeu ca să ajute pe poporul Său și să-l elibereze, dar mulți au fost onorați și urmați; unii au mers așa de departe, că s-au numit după numele vaselor pe care le-a folosit Dumnezeu și în felul acesta i-au făcut stăpânitori asupra lor. Asupra acestui fapt suntem atenționați în 1 Corinteni 1 și 3, iar astăzi, mai mult ca oricând, ar trebui să fim atenți. În loc să privească numai la Domnul și să se țină strâns numai de El, mulțimea creștină privește în jur la cineva, pe care poate să-l privească ca om al lui Dumnezeu și de la care așteaptă lumină și călăuzire. Ghedeon a trecut cu succes acest examen și a strigat: „Domnul să domnească asupra voastră!”

Oamenii din Sihem nu au ținut seama de aceste cuvinte ale lui Ghedeon, deoarece după moartea sa l-au făcut pe fiul său, Abimelec, împăratul lor, cu rezultatul că s-au ucis reciproc.

Capitolul nouă al cărții Judecători ne relatează despre recolta amară a mândriei lui și a nebulniei lor și ne atenționează cu privire la încrederea în oameni – mărăcinele din parabola lui Iotam – în mod deosebit atunci când este vorba de lucruri ale lui Dumnezeu. Domnul singur este de ajuns. Dragostea Sa, harul Său și puterea Sa nu pot niciodată să dea greș. El este adevărata Viță, Măslinul și Smochinul despre care vorbea Iotam, în opoziție cu mărăcinele nefolositor. Toate nevoile poporului Său sunt satisfăcute prin El.

J. T. Mawson